

ROZSUDEK SOUDU (druhého senátu)

28. ledna 2009*

Ve věci T-125/06,

Centro Studi Antonio Manieri Srl, se sídlem v Římě (Itálie), zastoupená C. Fortem, M. Fortem a G. Fortem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené A. Vitrem, P. Mahnic a M. Balta, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je zaprvé návrh na zrušení rozhodnutí Rady, které bylo zveřejněno dopisem jejího generálního sekretariátu ze dne 16. ledna 2006 a které se týkalo zrušení

* Jednací jazyk: italština.

zadávacího řízení 2003/S 209-187 862 na celkovou správu jeslí, zadruhé návrh na zrušení kladného vyhodnocení nabídky Úřadu pro infrastrukturu a logistiku (OIB) pro zajištění uvedené správy, a zatřetí návrh na náhradu škody,

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),**

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe (zpravodaj) a S. Soldevila Fragoso, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. června 2008,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- ¹ Žalobkyně, Centro Studi Antonio Manieri Srl, je společnost specializovaná na správu vzdělávacích činností a organizací.

- 2 Dne 20. října 2003 Rada vyhlásila zadávací řízení prostřednictvím omezeného řízení pro zakázku na služby nazvanou „B-Brusel: Celková správa jeslí, 2003/S 209-187 862“ (dále jen „zadávací řízení“).
- 3 Dopisem svého generálního sekretariátu ze dne 7. ledna 2004 Rada informovala žalobkyni, že hodnotící komise její přihlášku přijala a potvrdila, že uvedená společnost splňuje podmínky požadované pro připuštění k omezenému řízení.
- 4 Zaslání zadávací dokumentace týkající se zadávacího řízení původně stanovené na červenec 2004 bylo dvakrát odloženo. Nakonec byla zaslána žalobkyni dopisem ze dne 8. prosince 2004 spolu s návrhem smlouvy. Lhůta pro předložení nabídek byla stanovena na 28. února 2005.
- 5 Na počátku roku 2005 žalobkyně předložila Radě svoji nabídku. Dopisem svého generálního sekretariátu ze dne 21. dubna 2005 Rada potvrdila její doručení.
- 6 Dopisem ze dne 20. prosince 2005 Rada oznámila žalobkyni, že datum přijetí rozhodnutí bylo posunuto na 16. ledna 2006.

- 7 Dopisem generálního sekretariátu Rady ze dne 16. ledna 2006 zaslaným žalobkyni telefaxem byla posledně jmenovaná informována o rozhodnutích Rady jednak zrušit zadávací řízení, a jednak svěřit správu jeslí Úřadu pro infrastrukturu a logistiku (OIB) v Bruselu. Uvedený dopis zněl takto:

„[G]enerální sekretariát se rozhodl zrušit uvedené zadávací [řízení] v souladu s ustanoveními bodu 4 zadávací dokumentace koncipovaného na základě článku 101 nařízení Rady č. 1605/2002.

Generální sekretariát kladně vyhodnotil nabídku, kterou mu ve druhém pololetí roku 2005 předložil OIB [...] zahrnující přímou administrativní a pedagogickou správu jeslí určených přednostně pro děti úředníků generálního sekretariátu.

Analýza této možnosti odhalila četné výhody, především pokud jde o smluvní podmínky zaručené personálu, úspory z rozsahu a optimalizaci dostupných zdrojů v rámci odpovídající interinstitucionální spolupráce.

[...]“

- 8 Dopisem ze dne 15. února 2006 žalobkyně požádala Radu o vysvětlení ohledně dopisu ze dne 16. ledna 2006 a uvedla jistý počet argumentů zpochybňujících jeho obsah.

- 9 Dopisem ze dne 3. března 2006 Rada odpověděla na otázky a argumenty předložené žalobkyní.

Řízení

- 10 Žalobkyně podala projednávanou žalobu dne 20. března 2006 telefaxem. Prvopis žaloby byl odeslán dne 17. března 2006 poštou. Kanceláři Soudu byl doručen dne 3. května 2006. Dne 20. května 2006 byla předložena oprava týkající se návrhu na provedení důkazních opatření.
- 11 Rozhodnutím ze dne 12. června 2006 přidělil předseda Soudu věc čtvrtému senátu.
- 12 Dne 18. července 2006 Rada předložila žalobní odpověď.
- 13 Lhůta pro předložení repliky byla stanovena na 10. října 2006. Replika byla odeslána dne 6. října 2006 poštou. Kanceláři Soudu byla doručena dne 12. října 2006.
- 14 Dne 10. října 2006 žalobkyně předložila dodatečnou žádost o předložení dokumentů v rámci provedení důkazních opatření.

- 15 Dne 23. října 2006 Rada předložila vyjádření k uvedené žádosti.
- 16 Písemná část řízení byla ukončena předložením dupliky dne 30. listopadu 2006.
- 17 Rozhodnutím ze dne 18. ledna 2007 předseda Soudu přidělil věc třetímu senátu.
- 18 Vzhledem k překážce na straně soudce zpravodaje předseda Soudu věc přidělil druhému senátu.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 19 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:
- zrušil rozhodnutí generálního sekretariátu Rady ze dne 16. ledna 2006, kterým se ruší zadávací řízení;

- zrušil kladné vyhodnocení nabídky OIB;
- přijal veškerá opatření na ochranu jejích práv a výsad, včetně odkladu plnění smlouvy s OIB;
- určil *ex aequo et bono* škodu, kterou utrpěla;
- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

20 Rada navrhuje, aby Soud:

- prohlásil žalobu za nepřípustnou z důvodu, že byla podána po uplynutí maximální lhůty stanovené v článku 230 ES;
- podpůrně prohlásil návrhy na zrušení a návrh na náhradu škody za neopodstatněné;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti

- ²¹ Rada uplatňuje nepřípustnost žaloby a repliky, neboť obě byly podány po uplynutí lhůty.

1. K dodržení lhůty pro podání žaloby

- ²² Podle čl. 230 pátého pododstavce ES je lhůta pro podání žaloby na neplatnost dva měsíce, a to podle okolností ode dne vyhlášení příslušného aktu, ode dne jeho oznámení navrhovateli, nebo ode dne, kdy se o něm navrhovatel dozvěděl. Podle čl. 102 odst. 2 jednacího řádu Soudu musí být tato lhůta, mimo jiné, prodloužena o lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti.

- ²³ V projednávané věci bylo rozhodnutí Rady zasláno v dopise jejího generálního sekretariátu ze dne 16. ledna 2006 a zasláno žalobkyni telefaxem následujícího dne. Žalobkyně na jednání výslovně přiznala, že uvedený dopis obdržela dne 17. ledna 2006.

24 Vzhledem k tomu, že žalobkyně obdržela uvedený dopis dne 17. ledna 2006, lhůta k podání žaloby na neplatnost dotčeného rozhodnutí, prodloužená o lhůtu deseti dnů z důvodu vzdálenosti, uplynula v pondělí 27. března 2006 o půlnoci (*dies ad quem*).

25 Je třeba konstatovat, že stejnopis žaloby došel soudní kanceláři telefaxem dne 20. března 2006 a prvopis žaloby byl doručen poté dne 3. května 2006.

26 Na základě čl. 43 odst. 6 jednacího řádu se datum 20. března 2006 bere v úvahu pro účely zachování procesních lhůt, za podmínky, že podepsaný prvopis aktu je doručen soudní kanceláři do deseti dnů poté, tedy nejpozději dne 30. března 2006 o půlnoci. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byl podepsaný prvopis žaloby doručen až dne 3. května 2006, nelze datum 20. března 2006 vzít v úvahu pro účely zachování procesních lhůt. V důsledku toho je jediným datem, které je třeba vzít v úvahu pro účely posouzení případného opožděného podání žaloby, datum 3. května 2006. Vzhledem k tomu, že je toto datum pozdější než *dies ad quem*, byla žaloba podána opožděně, a musí být v zásadě prohlášena za nepřípustnou.

27 Je však třeba přezkoumat, zda v projednávané věci došlo k působení náhody nebo vyšší moci, což by Soudu umožnilo odchýlit se od dotčené lhůty na základě čl. 45 druhého pododstavce statutu Soudního dvora, který se vztahuje na řízení před Soudem na základě článku 53 uvedeného statutu.

28 Pojmy „vyšší moc“ a „náhoda“ ve smyslu článku 45 statutu Soudního dvora zahrnují kromě objektivního prvku týkajícího se okolností neobvyklých a zvláštních pro dotčenou osobu též subjektivní prvek týkající se povinnosti dotčené osoby předem se zabezpečit proti následkům neobvyklé události tím, že přijme přiměřená opatření, aniž by podstoupila nadměrné oběti. Konkrétně dotčená osoba musí pečlivě sledovat průběh řízení, a zejména prokázat vynaložení náležité péče za účelem dodržení stanovených lhůt (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. prosince 1994, Bayer v. Komise, C-195/91 P, Recueil, s. I-5619, bod 32). Pojem „vyšší moc“ se tedy nevztahuje na situaci, ve které by se obezřetná osoba jednáající s náležitou péčí objektivně mohla vyhnout uplynutí lhůty k podání žaloby (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 1984, Ferriera Valsabbia v. Komise, 209/83, Recueil, s. 3089, bod 22, a usnesení Soudního dvora ze dne 18. ledna 2005, Zuazaga Meabe v. OHIM, C-325/03 P, Sb. rozh. s. I-403, bod 25). Je tedy třeba přezkoumat, zda lze považovat okolnosti uplatňované žalobkyní za mimořádné okolnosti představující působení vyšší moci.

29 V projednávané věci žalobkyně odeslala zásilku obsahující podepsaný prvopis žaloby dne 17. března 2006. Vzhledem k tomu, že prvopis odeslala dne 17. března 2006, mohla žalobkyně důvodně očekávat, že bude Soudu doručen před uplynutím prekluzivní lhůty, tím spíše, že s ohledem na zaslání stejnopisu žaloby telefaxem byla uvedená lhůta prodloužena až do 30. března 2006. Dotčená zásilka byla doručena službám lucemburské pošty již dne 21. března 2006, jak potvrzuje razítko na zásilce. Držení zásilky lucemburskou poštou po dobu 42 dnů (od 21. března až do 3. května 2006) je zjevně okolností neobvyklou a zvláštní pro žalobkyni, která prokázala své jednání s náležitou péčí za účelem zachování stanovených lhůt tím, že zaslala prvopis žaloby dostatečně dlouho před uplynutím prekluzivní lhůty, a tím, že zasláním stejnopisu žaloby telefaxem kanceláři Soudu přijala opatření nezbytná k prodloužení uvedené lhůty v souladu s čl. 43 odst. 6 jednacího řádu. V důsledku toho je třeba konstatovat, že podání prvopisu žaloby po uplynutí lhůty lze přičíst působení vyšší moci (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 2. března 1967, Simet a Gerám v. Vysoký úřad, 25/65 a 26/65, Recueil, s. 52, *in fine*).

30 Z toho vyplývá, že vzhledem k tomu, že na základě článku 45 druhého pododstavce statutu Soudního dvora nelze vůči žalobkyni namítat zmeškání lhůty, musí být námitka nepřipustnosti uplatňovaná Radou zamítnuta.

2. *K dodržení lhůty stanovené pro podání repliky*

31 Hraniční datum pro podání repliky bylo stanoveno na 10. října 2006. Replika byla podána opožděně, neboť byla kanceláři Soudu doručena dne 12. října 2006.

32 Prvopis repliky byl odeslán poštou z Bruselu dne 6. října 2006. Ačkoli byl prvopis odeslán pouze čtyři dny před uplynutím lhůty stanovené pro podání, žalobkyně nevyužila možnosti stanovené v čl. 43 odst. 6 jednacího řádu zaslat stejnopis podepsaného prvopisu do kanceláře Soudu telefaxem nebo jakýmkoli jiným technickým prostředkem, kterým Soud disponuje, což by mohlo prodloužit lhůtu pro podání repliky až o deset dnů.

33 Soud má za to, že s ohledem na okolnosti projednávané věci žalobkyně neprokázala jednání s náležitou péčí očekávané od běžně obezřetné osoby za účelem zachování stanovených lhůt. Naopak zvýšila riziko, že replika bude Soudu doručena pozdě, jednak tím, že nevyvodila důsledky z problémů, s nimiž se setkala při podání žaloby, a jednak tím, že opomněla zaslat stejnopis podepsaného prvopisu kanceláři Soudu telefaxem nebo jiným technickým prostředkem, kterým Soud disponuje.

³⁴ Takový nedostatek náležité péče vylučuje působení vyšší moci, takže je třeba repliku odmítnout jako nepřipustnou.

K návrhům na zrušení

1. Úvodní poznámky

³⁵ Především je třeba uvést, že žalobkyně v návrhových žádáních navrhuje zrušit nejen rozhodnutí Rady o zrušení zadávacího řízení, ale rovněž kladné vyhodnocení nabídky OIB provedené Radou. V tomto ohledu Soud přezkoumá návrh na zrušení rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení a poté návrh na zrušení směřující proti kladnému vyhodnocení nabídky.

³⁶ Dále je třeba uvést, že žalobkyně uplatňuje na podporu svého návrhu na zrušení čtyři žalobní důvody, vycházející zaprvé z porušení článků 43 ES, 49 ES a 86 ES, zadruhé z nesprávného uplatnění bodu 4 zadávací dokumentace a z porušení článků 43 ES a 49 ES, článků 89, 97, 98, 100 a 101 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74, dále jen „finanční nařízení“), jakož i článků 135 a 147 nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k finančnímu nařízení (Úř. věst. L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145, dále jen „prováděcí nařízení“), zatřetí z porušení povinnosti odůvodnění a začtvrté z nesprávného uplatnění článku 116 prováděcího nařízení.

- 37 Nakonec je třeba uvést, že žalobkyně uplatnila v rámci každého ze čtyř žalobních důvodů porušení zásady transparentnosti, jakož i zásady rovného zacházení. V důsledku toho Soud po přezkumu čtyř žalobních důvodů přezkoumá souhrn argumentů žalobkyně vycházejících z porušení uvedených dvou zásad.

2. K návrhu na zrušení rozhodnutí Rady o zrušení zadávacího řízení

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného uplatnění článku 116 prováděcího nařízení

Argumenty účastnic řízení

- 38 Ohledně odůvodnění podaného Radou v dopise ze dne 3. března 2006 (viz bod 9 výše), podle kterého se na případ v projednávané věci nevztahují pravidla Smlouvy a finančního nařízení, jakož ani obecné zásady práva Společenství, neboť Rada nejednala jako zadavatel ve smyslu čl. 116 odst. 7 prováděcího nařízení, žalobkyně zpochybňuje možnost zohlednit posledně jmenované ustanovení v rámci přezkumu legality „rozhodnutí ze dne 16. ledna 2006“, neboť v něm není uvedeno.
- 39 V každém případě žalobkyně zpochybňuje použitelnost výjimky stanovené v čl. 116 odst. 7 prováděcího nařízení v projednávané věci.

40 Zprvé má za to, že tato výjimka musí být vykládána restriktivně v tom smyslu, že se vztahuje výhradně na ujednání mezi útvary orgánů Společenství. Žalobkyně je toho názoru, že OIB není takovým útvarem, ale jak vyplývá z bodu 7 odůvodnění rozhodnutí Komise 2003/523/ES ze dne 6. listopadu 2002 o zřízení Úřadu pro infrastrukturu a logistiku v Bruselu (Úř. věst. L 183, s. 35; Zvl. vyd. 01/04, s. 418), evropským úřadem ve smyslu článku 171 finančního nařízení. Mimoto na rozdíl od ostatních evropských úřadů, jako například Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) nebo Evropského úřadu pro výběr personálu (EPSO), nemůže být OIB přiřazen k Radě. Není totiž evropským interinstitucionálním úřadem ve smyslu článku 174 finančního nařízení, neboť na základě článku 6 rozhodnutí 2003/523 je řízen výhradně členy určenými Komisí.

41 Zadruhé je třeba obdobně uplatnit judikaturu, podle které se ustanovení v oblasti veřejných zakázek použijí, pokud zadavatel, jako je územní samosprávný celek, zamýšlí s entitou, která je od něj odlišná z formálního hlediska a která je ve vztahu k němu samostatná z hlediska rozhodování, písemně uzavřít smlouvu, jejímž předmětem je dodávka zboží za úplatu. V projednávané věci se vzhledem k tomu, že OIB není službou Rady a že Rada nevykonává nad OIB žádnou kontrolu, nelze dovolávat nepoužitelnosti finančního nařízení ani nepoužitelnosti článků 43 ES a 49 ES.

42 Zatřetí z bodů 2 a 3 odůvodnění rozhodnutí 2003/523 vyplývá, že OIB byl vytvořen jako úřad, jehož úlohou je řídit externalizaci činností, které nejsou pro správu Společenství podstatné. V důsledku toho je internalizace služeb již podléhajících zadávacímu řízení v rozporu s jeho úlohou.

43 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně.

Závěry Soudu

- 44 Je třeba uvést, že v souladu s článkem 88 finančního nařízení jsou „[v]eřejné zakázky [...] zadávány zadavateli ve smyslu článků 104 a 167 [uvedeného nařízení] na základě písemně uzavřených smluv, za úplatu, za účelem získání dodávky movitého nebo nemovitého majetku, provedení stavebních prací nebo poskytnutí služeb za cenu zaplacenou zcela nebo zčásti z rozpočtu“.
- 45 Aby mohla být kvalifikovaná jako veřejná zakázka, musí být smlouva uzavřena „zadavatelem“. Podle čl. 116 odst. 7 prováděcího nařízení „[ú]tvary orgánů Společenství jsou považovány za zadavatele kromě případů, kdy mezi sebou uzavřou správní dohody týkající se poskytování služeb, dodávky výrobků nebo provedení stavebních prací“.
- 46 Z výše uvedených dvou ustanovení vyplývá, že poskytování služeb je vyloučeno z působnosti pravidel v oblasti veřejných zakázek, jestliže je předmětem správní dohody uzavřené mezi útvary orgánů Společenství.
- 47 Přitom v rozporu s tvrzením žalobkyně je OIB útvarem orgánů Společenství ve smyslu čl. 116 odst. 7 prováděcího nařízení. V souladu s bodem 4 odůvodnění rozhodnutí 2003/523 se totiž „[z]volený typ úřadu [pro OIB] skládá ze správních jednotek zaměřených na poskytování podpory pro činnosti jiných [útvarů] Komise nebo případně jiných orgánů Společenství“. Komise tím, že v daném bodě odůvodnění uvádí „ostatní [útvary] Komise“ mezi příjemci podpory ze strany OIB, implicitně, ale nevyhnutelně naznačuje, že OIB je rovněž jedním z jejích útvarů.

48 Z toho vyplývá, že Rada nebyla povinná dodržovat pravidla použitelná v oblasti veřejných zakázek, když se rozhodla využít služeb OIB. Argumenty, které žalobkyně vznáší, nemohou tento závěr zpochybnit.

49 Především ohledně argumentů vznesených žalobkyní, podle kterých je OIB jednak přiřčen ke Komisi, a nikoli k Radě, a jednak řízen výhradně členy jmenovanými Komisí, je třeba uvést, že jsou nerelevantní. Zaprvé, výjimka stanovená v čl. 116 odst. 7 prováděcího nařízení se totiž týká správních dohod mezi útvary orgánů Společenství, bez ohledu na skutečnost, zda uvedené útvary náleží stejnému orgánu, či nikoli. Zadruhé, přiřčení OIB ke generálnímu ředitelství Komise (GR) pro personál a administrativu nebrání tomu, aby měl interinstitucionální poslání, jak jasně vyplývá z bodů 4 a 6 odůvodnění, jakož i z čl. 2 odst. 4 rozhodnutí 2003/523. Zatřetí, pokud jde o čl. 6 odst. 1 písm. g) rozhodnutí 2003/523, je třeba uvést, že toto ustanovení výslovně stanoví, že v řídicím výboru OIB je rovněž zástupce ostatních orgánů. Posledně uvedené zjištění nejen odporuje tvrzení žalobkyně, podle kterého je OIB řízen výhradně členy určenými Komisí, ale rovněž zdůrazňuje interinstitucionální povahu OIB.

50 Ze stejných důvodů je třeba odmítnout jako nerelevantní argumenty žalobkyně vycházející ze skutečnosti, že OIB je entitou, která je od Rady odlišná z formálního hlediska a která je ve vztahu k ní samostatná z hlediska rozhodování. Odlišná a samostatná povaha OIB ve vztahu k Radě je v každém případě vyloučena článkem 281 ES. Vzhledem k tomu, že podle daného ustanovení má pouze Společenství jako takové právní subjektivitu v systému orgánů Společenství, totiž Rada a OIB patří oba pod tutéž právnickou osobu, a v důsledku toho nelze OIB považovat za odlišný a samostatný subjekt ve vztahu k Radě.

51 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého čl. 116 odst. 7 prováděcího nařízení nemá být zohledněn při přezkumu legality „rozhodnutí ze dne 16. ledna 2006“, neboť na něj nebylo v tomto rozhodnutí odkázáno, je třeba uvést, že dopisem ze dne 16. ledna 2006 Rada informovala žalobkyni o svém rozhodnutí zrušit zadávací řízení s ohledem na rozhodnutí, které přijala, využít služby OIB. Pokud jde o rozhodnutí zrušit zadávací řízení, je třeba konstatovat, že obě ustanovení, na která dané rozhodnutí odkazuje, tedy článek 101 finančního nařízení, jakož i bod 4 zadávací dokumentace, byla Radou v dotčeném dopise řádně uvedena. Naopak, ohledně rozhodnutí využít služeb OIB vyplývá z bodů 44 až 48 výše, že tento akt není součástí zadávacího řízení a netýká se žalobkyně. Z toho plyne, že skutečnost, že na čl. 116 odst. 7 prováděcího nařízení nebyl učiněn žádný odkaz, není relevantní pro přezkum legality rozhodnutí zrušit zadávací řízení, takže tento argument je třeba zamítnout jako nerelevantní.

52 Konečně, pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého je internalizace celkové správy jeslí prostřednictvím OIB v rozporu s jeho úlohou, kterou je řízení externalizace činností, které nejsou pro správu Společenství zásadní, je třeba uvést, že rozhodnutí 2003/523 neukládá OIB při výkonu jeho úlohy využívat systematicky zadávacích řízení. Ačkoli podle článku 16 uvedeného rozhodnutí skutečně může takového řízení využít, nic to nemění na tom, že žádné ustanovení mu nezakazuje plnit svoji úlohu pomocí vlastních prostředků. Vzhledem k neexistenci formálního zákazu tedy OIB přísluší posoudit případ od případu, zda je třeba využít zadávacího řízení, či nikoli.

53 Z výše uvedeného vyplývá, že uzavření dohody mezi Radou a OIB ohledně celkové správy jeslí představuje uzavření správní dohody mezi dvěma útvary orgánů Společenství, která se týká poskytování služeb a na kterou se nevztahují pravidla v oblasti veřejných zakázek.

54 Je tedy třeba čtvrtý žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu jako neopodstatněný.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení „povinnosti odůvodnění“

Argumenty účastnic řízení

55 Žalobkyně zpochybňuje, že by četné výhody uvedené Radou v dopise ze dne 16. ledna 2006 mohly odůvodnit její volbu využít služeb OIB, byť s ohledem na vysvětlení poskytnutá Radou v dopise ze dne 3. března 2006. Vysvětleními, která poskytla ohledně výhod týkajících se smluvních podmínek zaručených personálu, úspor z rozsahu a optimalizace dostupných zdrojů, Rada porušila „povinnost odůvodnění“.

56 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně.

Závěry Soudu

57 Úvodem je třeba poznamenat, že žalobkyně v rámci tohoto žalobního důvodu zaměřuje porušení povinnosti odůvodnění a zjevně nesprávné posouzení. Ačkoli totiž nadpis

tohoto žalobního důvodu zmiňuje porušení povinnosti odůvodnění, argumenty, které jsou v něm rozvinuty, se týkají spíše pochybení, kterých se Rada údajně dopustila při posuzování výhod, jež obnášelo rozhodnutí využít služeb OIB.

58 Přitom je třeba připomenout, že se jedná o dva různé žalobní důvody uplatnitelné v rámci návrhu na zrušení. První z nich, týkající se nedostatku odůvodnění, spadá pod porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu článku 253 ES a představuje důvod veřejného pořádku, který musí být zkoumán soudem Společenství i bez návrhu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, Recueil, s. I-983, bod 24 a citovaná judikatura). Naproti tomu druhý z nich, který se týká legality sporného rozhodnutí po meritorní stránce, může být přezkoumán soudem Společenství, pouze pokud je vznesen žalobkyně.

59 V důsledku toho je třeba rozhodnout o argumentech vznesených v rámci třetího žalobního důvodu a přezkoumat nejprve argumenty vycházející z porušení povinnosti odůvodnění, a poté argumenty vycházející z existence zjevně nesprávného posouzení.

60 Ohledně případného porušení povinnosti odůvodnění je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury závisí uvedená povinnost na povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Z odůvodnění musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, tak aby se jednak dotčené osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, aby mohly chránit svá práva a ověřit, zda rozhodnutí je, či není opodstatněno, a jednak soud Společenství mohl vykonávat svůj přezkum legality (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1990, Delacre a další v. Komise, C-350/88, Recueil, s. I-395, body 15 a 16; rozsudky Soudu ze dne 9. dubna 2003, Forum des migrants v. Komise, T-217/01, Recueil, s. II-1563, bod 68, a ze dne 18. dubna 2007, Deloitte Business Advisory v. Komise, T-195/05, Sb. rozh. s. II-871, bod 45).

61 V projednávané věci dopis ze dne 16. ledna 2006 výslovně uvádí, že rozhodnutí zrušit zadávací řízení je odůvodněno kladným vyhodnocením nabídky předložené Radě ze strany OIB. V daném dopise tedy generální sekretariát Rady žalobkyni informuje, že z důvodu rozhodnutí svěřit správu dotčených služeb OIB na základě nabídky posledně uvedeného již není důvod pokračovat v zadávacím řízení. Z toho plyne, že z dopisu ze dne 16. ledna 2006 jasné a jednoznačně vyplývají úvahy Rady, které tak umožňují, jednak aby se žalobkyně mohla seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, aby mohla chránit svá práva a ověřit, zda rozhodnutí je, či není opodstatněno, a jednak aby Soud vykonal svůj přezkum legality. Z toho plyne, že Rada ve svém rozhodnutí zrušit zadávací řízení povinnost odůvodnění neporušila.

62 Ohledně případné existence zjevně nesprávného posouzení je třeba připomenout, že orgán, který využívá zadávacího řízení, disponuje širokým prostorem pro uvážení, pokud jde o skutečnosti, které mají být zohledněny pro účely přijetí rozhodnutí zadat zakázky, a že přezkum Soudu se omezuje na ověření toho, že byla dodržena procesní pravidla a pravidla týkající se odůvodnění, jakož i na přezkum věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení (viz rozsudek Soudu ze dne 12. července 2007, *Evropaiki Dynamiki v. Komise*, T-250/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 89 a citovaná judikatura). V tomto ohledu žalobkyně nepředložila žádné důkazy, které by mohly prokázat, že rozhodnutí zrušit zadávací řízení bylo stíženo zjevně nesprávným posouzením. Ohledně rozhodnutí využít služeb OIB, a zejména ohledně údajných výhod takového rozhodnutí je třeba uvést, že ačkoli Rada samozřejmě odpovídá za správnost svého výběru před politickými autoritami a interními auditory, nemusí účastníku zadávacího řízení dokazovat výhody rozhodnutí zajistit dotčené služby vlastními prostředky. Tento výběr je totiž politický, a spadá tedy pod diskreční pravomoc Rady. Z toho vyplývá, že Soudu nepřísluší v rámci projednávané žaloby přezkoumávat hospodářskou a institucionální odůvodněnost rozhodnutí využít služeb OIB.

63 Je tedy třeba tento žalobní důvod zamítnout jako neopodstatnělý.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení Smlouvy, finančního nařízení a prováděcího nařízení, jakož i zadávací dokumentace

Argumenty účastnic řízení

⁶⁴ Zaprvé žalobkyně tvrdí, že bod 4 zadávací dokumentace může sloužit jako právní základ pro zrušení zadávacího řízení, pouze pokud je jeho cílem zahájení nového zadávacího řízení. V důsledku toho je odkaz na bod 4 zadávací dokumentace učiněný v rozhodnutí Rady zrušit zadávací řízení nekoherentní a kontradiktorní a představuje právní vadu.

⁶⁵ Zadruhé odkaz na článek 101 finančního nařízení v rozhodnutí Rady zrušit zadávací řízení je rovněž nerelevantní, neboť podle daného ustanovení takové zrušení musí být odůvodněno. V tomto ohledu spočívá odůvodnění ve volbě svěřit dotčené služby OIB. Přitom s ohledem na skutečnost, že OIB se na rozdíl od ostatních nezúčastnil zadávacího řízení a že svoji nabídku předložil po uplynutí lhůty, uvedená volba nepředstavuje zrušení zadávacího řízení. Došlo tím k nesprávnému uplatnění článku 101 finančního nařízení, k čemuž došlo rovněž v rozporu s články 89, 97, 98 a 100 finančního nařízení, jakož i s články 135 a 147 prováděcího nařízení.

⁶⁶ Zatřetí, ačkoli Rada provedla určitou srovnávací analýzu mezi nabídkou OIB na jedné straně a nabídkou žalobkyně a dalších společností účastnících se zadávacího řízení na druhé straně, nevyžadovala účast OIB v zadávacím řízení. V důsledku toho je postup zvolený Radou stížen rovněž porušením zásady rovného zacházení a zásady transparentnosti, jakož i porušením článků 43 ES a 49 ES.

67 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně.

Závěry Soudu

68 Zaprvé, ohledně bodu 4 zadávací dokumentace je třeba uvést, že dané ustanovení zní takto:

„Aniž je povinen své rozhodnutí odůvodnit, má sekretariát výlučné právo rozhodnout:

a) nepřidělit zakázku, pro kterou vyhlásil zadávací řízení, a znovu zahájit řízení;

[...]

V žádném z uvedeným případů uchazeč, ať byla jeho nabídka vybrána, nebo odmítnuta, nemůže požadovat jakoukoli náhradu škody.“

69 Ačkoli doslovný výklad bodu 4 písm. a) zadávací dokumentace by případně umožnil dospět k závěru, že existuje spojení mezi rozhodnutím Rady zakázku nepřidělit a rozhodnutím znovu zahájit zadávací řízení, nic to nemění na tom, že dané ustanovení musí být vykládáno s ohledem na článek 101 finančního nařízení. Přitom jestliže bod 4 písm. a) zadávací dokumentace stanoví pouze možnost, aby Rada, po rozhodnutí zakázku v rámci prvního řízení nepřidělit, znovu zahájila zadávací řízení, alternativní možnost zakázku nepřidělit vůbec je výslovně stanovena v článku 101 finančního nařízení. Posledně uvedené ustanovení totiž stanoví, že „[z]adavatel může až do podpisu smlouvy upustit od zakázky nebo zrušit zadávací řízení“. Soud tedy nemůže ze znění bodu 4 písm. a) zadávací dokumentace vyvodit, že Rada nemůže zrušit zadávací řízení.

70 Je pravda, že článek 101 finančního nařízení na rozdíl od bodu 4 písm. a) zadávací dokumentace výslovně ukládá zadavateli odůvodnit své rozhodnutí upustit od zakázky. V rámci přezkumu třetího žalobního důvodu však bylo prokázáno, že Rada v projednávané věci řádně odůvodnila své rozhodnutí zrušit zadávací řízení. Z toho vyplývá, že její rozhodnutí zrušit zadávací řízení splňuje podmínky uložené článkem 101 finančního nařízení.

71 Zadruhé, ohledně argumentu vycházejícího z údajného porušení článků 43 ES a 49 ES, článků 89, 97, 98 a 100 finančního nařízení, jakož i článků 135 a 147 prováděcího nařízení, je třeba připomenout, že podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, který se vztahuje na Soud na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu musí žaloba obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Podle judikatury musí tyto údaje být dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalované straně připravit svou obranu a Soudu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací (rozsudky Soudu ze dne 18. září 1996, *Asia Motor France a další v. Komise*, T-387/94, Recueil, s. II-961, bod 106, a ze dne 29. ledna 1998, *Dubois a Fils v. Rada a Komise*, T-113/96, Recueil, s. II-125, bod 29). Přitom žalobkyně se v projednávané věci omezila na odkaz na

porušení uvedených ustanovení, aniž by rozvinula jakoukoli argumentaci na podporu svojí teze. V důsledku toho musí být s ohledem na výše uvedené zásady tento argument odmítnut jako nepřipustný.

72 V každém případě již bylo v rámci přezkumu čtvrtého žalobního důvodu prokázáno, že rozhodnutí svěřit dotčené služby OIB bez zadávacího řízení bylo zcela regulérní, neboť poskytování služeb OIB Radě nespadá do působnosti pravidel v oblasti veřejných zakázek, takže porušení výše uvedených ustanovení je vyloučeno.

73 Z toho vyplývá, že tento žalobní důvod musí být zamítnut jako zčásti nepřipustný a ve zbývajících částech neopodstatněný.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 43 ES, 49 ES a 86 ES

Argumenty účastnic řízení

74 Žalobkyně má za to, že Rada tím, že se rozhodla využít zadávacího řízení, učinila volbu svěřit poskytování dotčených služeb ve vymezeném rámci a musí převzít úlohu garanta

dodržení zásad Smlouvy, finančního nařízení a článků 43 ES a 49 ES. Za těchto okolností není volba svěřit uvedené služby OIB bez zadávacího řízení v souladu s články 43 ES a 49 ES.

- 75 Žalobkyně uplatňuje rovněž článek 86 ES, který nestanoví žádnou odchylku od ustanovení Smlouvy, pokud jde o veřejné podniky členských států, a tvrdí, že dané pravidlo platí *a fortiori* pro orgány Společenství.
- 76 V důsledku toho je rozhodnutí svěřit dotčené služby OIB bez jakéhokoli zveřejnění či soutěže v rozporu s uvedenými pravidly a zásadami práva Společenství, což odůvodňuje zrušení daného rozhodnutí.
- 77 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně.

Závěry Soudu

- 78 Především ohledně argumentu vycházejícího z údajného porušení článku 86 ES je třeba uvést, že z článků 2 a 3 rozhodnutí 2003/523 vyplývá, že OIB je úřadem pověřeným správou čistě interních potřeb Společenství bez jakéhokoli obchodního cíle, takže jej nelze kvalifikovat jako veřejný podnik ve smyslu článku 86 ES. V důsledku toho nemůže vyvstat otázka jakéhokoli porušení článku 86 ES, takže argument žalobkyně v tomto smyslu musí být zamítnut jako neopodstatněný.

79 Ohledně dalších argumentů vznesených žalobkyní v rámci tohoto žalobního důvodu, a zejména argumentů vycházejících z porušení článků 43 ES a 49 ES je třeba uvést, že žalobkyně se opět omezila na pouhý odkaz na porušení uvedených ustanovení, aniž by v tomto ohledu rozvinula jakoukoli argumentaci. S ohledem na zásady připomenuté v bodě 71 výše musí být tyto argumenty odmítnuty jako nepřipustné.

80 V důsledku toho je třeba v plném rozsahu zamítnout první žalobní důvod jako zčásti neopodstatněný a ve zbývající části nepřipustný.

– K argumentům vycházejícím z porušení zásady rovného zacházení

81 Podle žalobkyně Radou provedené vyhodnocení nabídky podané OIB mimo zadávací řízení porušuje zásadu rovného zacházení.

82 V tomto ohledu je třeba připomenout, že obecná zásada rovného zacházení je jednou ze základních zásad práva Společenství. Tato zásada zakazuje zacházet se srovnatelnými situacemi odlišně nebo s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. září 2004, Španělsko v. Komise, C-304/01, Recueil, s. I-7655, bod 31).

83 Vzhledem k tomu, že OIB, jak bylo konstatováno v rámci přezkumu čtvrtého žalobního důvodu, je útvarem orgánů Společenství, situace, ve které se nachází, není nijak

srovnatelná se situací, v níž se nachází účastníci zadávacího řízení. V důsledku toho nemůže vyhodnocení nabídky předložené OIB mimo zadávací řízení porušovat zásadu rovného zacházení.

84 Argumenty žalobkyně vycházející z porušení zásady rovného zacházení tedy musí být zamítnuty jako neopodstatněné.

– K argumentům vycházejícím z porušení zásady transparentnosti

85 Podle žalobkyně porušila Rada zásadu transparentnosti tím, že dotčené služby svěřila OIB bez zadávacího řízení.

86 Ohledně porušení uvedené zásady je třeba připomenout, že podle judikatury v oblasti veřejných zakázek musí zadávající orgán dodržovat v každé fázi zadávacího řízení nejen zásadu rovného zacházení s uchazeči, ale rovněž zásadu transparentnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. dubna 1996, Komise v. Belgie, C-87/94, Recueil, s. I-2043, bod 54, a rozsudek Soudu ze dne 17. prosince 1998, Embassy Limousines & Services v. Parlament, T-203/96, Recueil, s. II-4239, bod 85).

87 Zásada transparentnosti předpokládá povinnost zadávajícího orgánu zveřejnit veškeré přesné informace týkající se celého průběhu řízení (viz v tomto smyslu rozsudek *Embassy Limousines & Services v. Parlament*, bod 86 výše, bod 85).

88 V projednávané věci je třeba konstatovat, že žalobkyně nebyla před obdržáním dopisu ze dne 16. ledna 2006 informována o jednáních, která byla zahájena mezi Radou a OIB, a která vyvrcholila rozhodnutím Rady svěřit správu jeslí OIB. Podle informací obsažených v dopise ze dne 16. ledna 2006 byla uvedená jednání zahájena ve druhém pololetí roku 2005 předložením nabídky OIB.

89 Z judikatury však vyplývá, že cíli zveřejnění, které musí zadavatel dodržet v rámci své povinnosti transparentnosti, je jednak zaručit, že všichni uchazeči mají stejné příležitosti (viz v tomto smyslu rozsudek *Komise v. Belgie*, bod 86 výše, body 54 a 55), a jednak chránit legitimní očekávání uchazečů, kteří byli pobídnuti k uskutečnění nevratných investic předem (viz v tomto smyslu rozsudek *Embassy Limousines & Services v. Parlament*, bod 86 výše, body 85 a 86).

90 V projednávané věci žalobkyně neprokázala, že jeden nebo druhý z cílů byl ohrožen. Jednak totiž vzhledem k tomu, že všichni uchazeči byli konfrontováni s tímtež nedostatkem zveřejnění korespondence mezi Radou a OIB, nemohl daný nedostatek způsobit nerovnost mezi příležitostmi žalobkyně a příležitostmi ostatních uchazečů. A jednak žalobkyně neprokázala ani neuplatnila, že byla pobídnuta k uskutečnění investic přesahujících rizika vlastní účasti v zadávacím řízení.

- 91 V důsledku toho musí být argumenty žalobkyně vycházející z porušení zásady transparentnosti zamítnuty jako neopodstatněné.

3. *K návrhu na zrušení kladného vyhodnocení nabídky OIB*

- 92 Ohledně návrhu na zrušení kladného vyhodnocení nabídky OIB provedeného Radou je třeba uvést, že takový návrh nemůže být prohlášen za přípustný.

- 93 Kladné vyhodnocení nabídky OIB předcházející rozhodnutí svěřit dotčené služby posledně uvedenému je interním aktem, který není součástí zadávacího řízení, neboť jak bylo prokázáno v bodech 44 až 48 výše, Rada není povinna dodržovat pravidla použitelná v oblasti veřejných zakázek, jestliže se rozhodne využít služeb OIB.

- 94 Jako interní akt, který není součástí zadávacího řízení, nemůže mít kladné vyhodnocení závazné právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobkyně tím, že podstatným způsobem mění její právní postavení. V důsledku toho nemůže být aktem, který by mohl být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 230 ES (viz rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 1992, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-10/92 až T-12/92 a T-15/92, Recueil, s. II-2667, bod 28 a citovaná judikatura), takže projednávaný návrh na zrušení musí být prohlášen za nepřípustný.

K návrhu na náhradu škody

Argumenty účastnic řízení

- 95 Žalobkyně požaduje náhradu škody, která jí byla způsobena jednáním Rady a jejíž výši by měl *ex aequo et bono* určit Soud.
- 96 Rada zpochybňuje opodstatněnost dané žádosti.

Závěry Soudu

- 97 Podle ustálené judikatury je vznik mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES za protiprávní jednání jeho orgánů vázán na splnění souboru podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence tvrzené škody a existence příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a uplatňovanou škodou (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1982, *Oleifici Mediterranei v. EHS*, 26/81, Recueil, s. 3057, bod 16; rozsudek Soudu ze dne 11. července 1996, *International Procurement Services v. Komise*, T-175/94, Recueil, s. II-729, bod 44, a usnesení Soudu ze dne 8. září 2006, *Lademporiki a Parousis & Sia v. Komise*, T-92/06, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 10).

98 Mimoto, jak bylo připomenuto v bodě 71 výše, žaloba musí být dostatečně jasná a přesná, aby umožnila žalované straně připravit svou obranu a Soudu rozhodnout o žalobě.

99 V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že v rámci žaloby na náhradu škody je návrh směřující k získání libovolné náhrady nepřesný, a musí být v důsledku toho považován za nepřipustný (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. prosince 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt v. Rada, 5/71, Recueil, s. 975, bod 9, a rozsudek Soudu ze dne 8. června 2000, Camar a Tico v. Komise a Rada, T-79/96, T-260/97 a T-117/98, Recueil, s. II-2193, bod 181).

100 Soud však připustil, že ve výjimečných případech není nutné v žalobě uvést přesný rozsah škody a vyčíslit částku požadované náhrady (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 10. července 1990, Automec v. Komise, T-64/89, Recueil, s. II-367, bod 76, a usnesení Soudu ze dne 5. února 2007, Sinara Handel v. Rada a Komise, T-91/05, Sb. rozh. s. II-245, bod 110). V tomto ohledu bylo rovněž rozhodnuto, že žalobce musí ve své žalobě prokázat nebo alespoň uplatnit existenci takových okolností (usnesení Soudu ze dne 14. května 1998, Goldstein v. Komise, T-262/97, Recueil, s. II-2175, bod 25).

101 V projednávané věci žalobkyně navrhuje, aby Soud „provedl *ex aequo et bono* určení škody“. Dále je třeba konstatovat, že kromě skutečnosti, že žalobkyně v žalobě nevyčíslila výši škody, kterou měla utrpět, opomněla rovněž uvést jakoukoli skutečnost umožňující posoudit její rozsah. Omezila se na abstraktní a obecné tvrzení, že utrpěla škodu, aniž by však uvedla jakékoli upřesnění týkající se dané škody. Mimoto je třeba poznamenat, že žalobkyně neuvedla konkrétní okolnosti odůvodňující, proč nemohla provést ani přibližné vyhodnocení údajně utrpěné škody.

- 102 Povinnost upřesnit v žalobě přesný rozsah škody platí o to více, že v projednávané věci, jak vyplývá z článku 101 finančního nařízení, jakož i z bodu 4 písm. a) *in fine* zadávací dokumentace (viz bod 68 výše), nemá zadavatel povinnost náhrady škody vůči uchazečům, kteří se účastnili zrušeného zadávacího řízení. Z toho v zásadě vyplývá, že výdaje a poplatky vynaložené uchazečem na jeho účast v zadávacím řízení nepředstavují škodu nahraditelnou přiznáním náhrady škody (rozsudky Soudu ze dne 29. října 1998, TEAM v. Komise, T-13/96, Recueil, s. II-4073, bod 71, a Embassy Limousines & Services v. Parlament, bod 86 výše, bod 97).
- 103 S ohledem na čl. 21 první pododstavec statutu Soudního dvora, který se vztahuje na Soud na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu tedy musí být návrh na náhradu škody odmítnut jako nepřipustný.

K návrhu na odklad plnění smlouvy uzavřené mezi Radou a OIB

- 104 Mezi návrhovými žádáními žalobkyně je návrh na „odklad plnění smlouvy s OIB“.
- 105 Je třeba uvést, že z formálního hlediska nebyl návrh předložen samostatným podáním v souladu s požadavkem čl. 104 odst. 3 jednacího řádu. Je pouze uveden mezi návrhovými žádáními předloženými stejným podáním jako samotná žaloba, a musí být tedy odmítnut jako nepřipustný (viz rozsudek Soudu ze dne 15. června 2000, Alzetta a další v. Komise, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až 607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98, Recueil, s. II-2319, bod 38 a citovaná judikatura).

106 Je tedy třeba odmítnout projednávaný návrh jako nepřipustný.

K návrhu na provedení důkazních opatření

Argumenty účastnic řízení

107 Žalobkyně navrhuje, aby Soud v rámci provedení důkazních opatření vyzval Radu k předložení následujících dokumentů:

- smlouva uzavřená mezi Radou a OIB;

- veškeré dokumenty týkající se rozhodnutí Rady svěřit dotčené služby OIB, zejména zpráva předcházející 1. srpnu 2005, kterou Rada požádala OIB o předložení nabídky na správu uvedených služeb.

108 Rada zpochybňuje užitečnost uvedených dokumentů v rámci projednávané věci.

Závěry Soudu

- 109 Úvodem je třeba uvést, že z ustálené judikatury vyplývá, že k posouzení užitečnosti důkazních opatření pro účely řešení sporu je příslušný Soud (rozsudky Soudu ze dne 16. května 2001, *Toditec v. Komise*, T-68/99, Recueil, s. II-1443, bod 40, a ze dne 6. února 2007, *CAS v. Komise*, T-23/03, Sb. rozh. s. II-289, bod 323).
- 110 Ohledně předložení požadovaných dokumentů je třeba konstatovat, že by bylo odůvodněno, pouze pokud by v projednávané věci byla připuštěna použitelnost pravidel v oblasti veřejných zakázek. Vzhledem k tomu, že přezkum návrhů na zrušení vedl k opačnému závěru, není předložení dotčených dokumentů pro řešení tohoto sporu užitečné.
- 111 S ohledem na uvedené úvahy musí být projednávaný návrh na provedení důkazních opatření zamítnut.

K nákladům řízení

- 112 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Centro Studi Antonio Manieri Srl ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 28. ledna 2009.

Podpisy.